

Täishäälikutest eestlaseni

Mis on keel? Vikipeediast võetud faktina on keel inimeste kasutatav märgisüsteem, kommunikatsiooni või arutluse vahend, mis kasutab sümboleid ja teisi märke ja nende kombineerimise reegleid. Ma ei vaidle vastu, kindlasti see nii on, kuid mis on keel tegelikult? Keel võib olla emakeel, kehakeel, armastuse keel, suhtlemiskeel ja palju muud. Minu emakeel on vene keel, kuid sellegipoolest kirjutan ma praegu seda esseed eesti keeles.

Ma sündisin venelasena Eesti riiki. Väikese lapsena ei oleks ma osanud arvata, kui palju võib eesti keel mulle tähendada. Kätte jõudis hetk, mil mu suust hakkasid kostma esimesed täishäälikud: “ääääüüüü” ja veel palju sarnaseid. Mõned aastad hiljem, kui oskasin eesti keeles ainult tervitada ja hüvasti jätta, saadeti mind eestikeelsesse lasteaeda. Hirm oli suur, see oli kirjeldamatu. Oma väikeste sammudega astusin üle ukسلäve, nägin ma täiesti võõraid väikseid inimesi, kes tormasid minuga suhtlema. Ausalt öeldes ei saanud ma tuhkagi aru, mis mulle üritati öelda, kuid ma noogutasin ja naeratasin kõige siirama naeratusega, sest oli südamega tunda, et eestlased on minu hinge inimesed. Iga päevaga lisandus mu leksikoni uusi väljendeid ning huvitavaid sõnu, juhtus isegi, et mõni võõrsõnagi suutis kinnistuda. Nii ma suhtlema hakkasingi, mul lihtsalt ei jäänud muud valikut kui uudishimulikele vastu rääkida ja nendega sõbruneda. Kindlasti oli hetki, mil minusse ei suhtunud kõige paremal moel, sest alati ma ei saanud inimesest esimesel korral aru ning üle küsida tundus mulle väga piinlik. Sellele vaatamata lasteaia lõpuks olin ma üks soravamaid lugejaid ja jutustajaid ja seda eesti keeles!

Kätte oli jõudnud aeg, mil läksin esimesse klassi. Mul oli esimeste eluaastatega eesti keel nii omaseks saanud, et sellest ajast saati inimestel tekib kahtlus, kas ma olen ikka teisest rahvusest ja kas ma ikka räägin eesti keelt kui võõrkeelt. Kahjuks enda puhul ma pean nimetama eesti keelt võõrkeeleks, kuid tegelikkuses ei ole see sugugi mitte nii võõras. Eesti keel on mulle südamelähedane, minu päästevest Eesti keskkonnas, minu suur tugi suhtlemises. Alates neljandast eluaastast ei ole möödunud päevagi, mil eesti keel kasvõi korraks ei oleks mu suust läbi lipsanud. Tänu raskustele, mis andsid võimaluse mul keele ära õppida, on nüüdseks mul ümberringi vägevamad ja toetavamad sõbrad- tuttavad, kellela ma ei oleks jõudnud nii kaugele, kus ma parasjagu olen.

Eesti keel on keel, milles ma kirjutan luuletusi, laulan hümni, loen raamatuid, suhtlen inimestega, saan haridust ning see on keel, mis elab minu südames, elab koos minuga päevast päeva - alati minu mõtetes. See oleks võinud olla täiesti teine keel, mis oleks mu saatuseks osutunud, kuid nüüd ma valdan puhast eesti keelt ning sugugi ei kahetse seda. Algas, mis kostis piimasest suust täishäälikutena, on teinud minust eestlase, kui mitte geneetiliselt, siis kindlasti hingelt.

ANASTASIYA CHERTOVA

Läänemaa Ühisgümnaasium, 11. H
Õpetaja: Tiina Brock